

РЕШЕНИЕ

№ 736

В ИМЕТО НА НАРОДА

гр. Перник, 11 ноември 2014 г.

Административен съд - Перник, касационен състав, в публично съдебно заседание на двадесет и девети октомври, две хиляди и четиринадесета година в състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: ИГНАТ ГЕОРГИЕВ
ЧЛЕНОВЕ: СТЕФАН СТАНЧЕВ
ИВАЙЛО ИВАНОВ

при секретаря Т.М.*** и в присъствието на представител на Окръжна прокуратура – Перник, прокурор Антова, като разглежда докладваното от съдия Георгиев КНАХД №731 по описа на съда за 2014 година, за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 63. ал. 1, изр. 2 от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба от ДИРЕКЦИЯ „НАЦИОНАЛЕН ПАРК РИЛА“, против решение №516 от 18.07.2014 г. на Районен съд - Дупница, постановено по НАХД №3 по описа на съда за 2014 г.

С обжалваното решение е отменено наказателно постановление (НП) №102 от 01.03.2013 г., издадено от директора на ДИРЕКЦИЯ „НАЦИОНАЛЕН ПАРК РИЛА“ срещу К.Й.З. *** за нарушение по чл. 21, т. 16 от Закона за защитените територии (ЗЗТ) във вр. с раздел II, т. 4.0, подточка I-11 от Плана за управление на Национален парк Рила (приет с решение №522 от 04.07.2001 г. на МС, обн. ДВ бр. 66 от 27.07.2001 г.) във вр. с чл. 88, ал. 1, т. 1 от ЗЗТ, като е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 5 000 (пет хиляди) лв.

Жалбоподателят твърди, че съдебното решение е неправилно като незаконосъобразно и необосновано, което сочи за отменителни касационни основания по смисъла на чл. 209, ал. 1, т. 3 от АПК, вместо относимите по чл. 348, ал. 1 от НПК във вр. с чл. 63, ал. 1, изр. 2 на ЗАНН. Възражава срещу изводите на първата съдебна инстанция за допуснати в производството по налагане на административно наказание процесуални нарушения във вр. с чл. 42, т. 4 на ЗАНН и чл. 57, ал. 1, т. 5 на ЗАНН поради липса на посочените реквизити, във връзка с което възражава и срещу изводите на решаващият първоинстанционен състав за „необосноваване на субективните и обективни признаци на нарушението“ в хода на производството, като заявява, че ненужно районният съд е търсил тълкуване на понятието „движение и паркиране извън обозначените за това пътища и паркинги“, тъй като разпоредбите на плана, като такива с общ характер, изключват приложението на специалните, отнасящи се до режим и норми на при зонирването на забранената територия. Жалбоподателят възражава и срещу изводите на първата съдебна инстанция за „дописване“ в издаденото наказателно постановление на факти и правни изводи извън, посочените в съставения акт за нарушение, като твърди, че с НП единствено е прецизирана относимата нормативна уредба, с оглед осигуряване правото на защита на наказаното лице, като с това не са променени констатациите, направени със съставения акт за установено нарушение. Жалбоподателят изразява несъгласие и с мотивите на първата съдебна инстанция относно допускане в хода на административнонаказателното производство на съществени процесуални нарушения, като твърди, че в акта и НП се съдържа достатъчно пълно и точно описание на нарушението и мястото на неговото извършване, което на свой ред е достатъчно за правна квалификация на деянието като съставомерно по посочените за нарушени нормативни разпоредби. От касационния съд жалбоподателят иска да отмени

атакувания съдебен акт като неправилен и постановен при съществени процесуални нарушения. В съдебно заседание касационният жалбоподател не изпраща представител.

Ответникът по жалбата – К.Й.З.*** не се явява, не изпраща представител пред съда и не дава становище във връзка с касационната жалба.

Окръжна прокуратура - Перник дава заключение за основателност на касационната жалба поради липса на изведените в мотивите на обжалваното решение съществени процесуални нарушения в производството по издаване на процесното наказателно постановление. Прокурора прави извод за безспорно установени в случая нарушител и съставомерно деяние, поради което предлага отмяна на решението на първата съдебна инстанция и потвърждаване на наказателното постановление.

Делото се гледа от Административен съд - Перник като касационна инстанция съгласно определение №11616 от 02.10.2014 г. на Върховен административен съд, постановено на основание чл. 133, ал. 6 от АПК, за изпращане на КНАХД №330 по описа на Административен съд - Кюстендил за 2014 г. за разглеждането му от друг равен по степен административен съд.

Касационната жалба е процесуално допустима, като подадена в срок и от страна в производството пред първа съдебна инстанция, за която решението е неблагоприятно, срещу подлежащ на обжалване съдебен акт, поради което следва да бъде разгледана по същество. Пред касационната инстанция писмени доказателства във връзка със сочените основания за обжалване на решението на районния съд не са представени.

Административен съд - Перник, като прецени събраните по делото доказателства, съобрази сочените касационни основания и извърши проверка на атакуваното решение в пределите по чл. 218 от АПК, приема следното:

Обжалваният съдебен акт е валиден. Постановен е в необходимата писмена форма и подписан от съдията, разгледал делото. Правният спор е освен родово и местно подсъден на Районен съд – Дупница като първа инстанция. Решението е постановено от едноличен съдебен състав, съгласно правилата на ЗАНН. От мотивите ведно с диспозитива на съдебния акт личи волята на решаващия състав защо процесното НП е отменено. Провереният съдебен акт е допустим, тъй като съдът е бил надлежно сезиран с редовна и допустима жалба срещу подлежащ на обжалване акт на правораздаване.

Разгледана по същество жалбата е основателна.

За да постанови обжалваното решение решаващият състав на Районен съд – Дупница е приел от фактическа страна, че на 29.09.2012 г. около 11:35 часа, в района на местността „Рилски езера“, отдел 95, подотдел А, попадащ на територията на Национален парк „Рила“, парков участък Дупница, охранителен участък I, землище на гр. Сапарева баня, служители на Дирекция „Национален парк Рила“ установили, че настоящият ответник преминава с МПС, марка „****“ с ДКН *** ВВ през забранена за движение и паркиране територия на националния парк. Съставен е констативен протокол с №000527 от 29.09.2012 г., като въз основа на същия, на 18.12.2012 г. със съставяне на акт за нарушение, срещу К.Й.З.*** е образувано административнонаказателно производство, завършило с издаване на процесното наказателно постановление.

При така установеното по фактите, районният съд при извършваната служебно проверка за законосъобразност на производството по налагане на административно наказание приел от правна страна, че актът и наказателното постановление са издадени от компетентни органи и в кръга на правомощията им, но също и че са издадени в нарушение на разпоредбите на чл. 42, т. 4 и чл. 57, ал. 1 от ЗАНН, тъй като в същите липсвали пълно и точно описание на нарушението и обстоятелствата по неговото извършване, както и липсвало посочване в НП на доказателствата, които потвърждават нарушението. Сочените пороци районният съд е квалифицирал като съществени и непреодолими по реда на чл. 53, ал. 2 на ЗАНН. В решението е посочено още, че в НП е допуснато и „допълване на обстоятелства“, квалифицирано като недопустимо и нарушаване на правото на защита на наказаното лице.

Въпреки изводите си за абсолютна същественост на посочените по-горе процесуални нарушения решаващият първоинстанционен състав разгледал и

съществува на предявения съдебен спор, като постановил, че в производството не е доказана безспорно вината на нарушителя както и че не са оборени твърденията на последния, че не е нарушил закона. Районният съдия е посочил, че в производството не са установени и доказани релевантни за спора обстоятелства, въпреки събирането на доказателства във връзка с указания, дадени по повод извършен касационен контрол на предходно решение на същия съд, постановено по повод процесното наказателно постановление. След преценка на доказателствата решаващият първоинстанционен състав е приел, че при проведеното съдебно следствие не са доказани навлизане на жалбоподателя в защитената територия на Национален парк „Рила“, забранена за МПС; мястото на навлизане; наличие по пътя на автомобила на забранителни знаци и табели, които да са видими за водачите, както и извършено ли е навлизането без разрешение.

На посочените основания районният съд е отменил процесното наказателно постановление.

Решението е неправилно. Тъй като делото е изяснено от фактическа страна, не са налице процесуални нарушения, допуснати при повторното му разглеждане от районния съд, както и поради факта, че спорът се разглежда в условието на чл. 227, ал. 1 от АПК, административният съд – действащ като касационна инстанция ще реши спора в неговото същество при следните мотиви:

Неправилни, а и несъобразени със задължителните, съгласно чл. 224 от АПК във вр. с чл. 63, ал. 1, изр. 2 от ЗАНН, указания на касационния съд, дадени с решение №498 по КНАХД №467 по описа на Административен съд - Кюстендил, върнал делото по повод обжалване на процесното НП за ново разглеждане от друг съдебен състав на Районен съд - Дупница, са изводите на първата съдебна инстанция относно допуснати в производството по налагане на административно наказание съществени процесуални нарушения, свързани с несъобразяване с нормите на чл. 42, т. 4 и чл. 57, ал. 1, т. 5 от ЗАНН. И в съставения акт за установено нарушение, и в издаденото въз основа на него наказателно постановление са достатъчно ясно описани както нарушенията, така и обстоятелствата по неговото извършване. Посочването на дата, място, час и конкретно действие, което конкретно лице извършва, посредством използването на определена вещ, са все *обстоятелства* по извършване на нарушенията, деяние, което реализирано в разрез с нормативно установеното в посочените за нарушени законови разпоредби, се явява съставомерно. В тази връзка без основание е и изводът на районния съдия за извършено „дописване“ в НП на обстоятелства по извършване на нарушенията. Пояснението, че посредством преминаването с автомобил, индивидуализиран посредством марка и ДКН, идентични в акта и НП, през забранената за това територия на Национален парк „Рила“, е *осъществена дейност в защитена територия в нарушение на режима, определен със закон и утвърдения план за управление на НП „Рила“, чрез движението на пътни превозни средства извън обозначените и определени за тази цел пътища на територията на парка*, покрива състав на нарушенията във вр. и с чл. 81, ал. 1, т. 1 от ЗЗТ, което е санкционната норма, част от нарушените законови разпоредби, посочени коректно в акта и НП и част от основанията за налагане на административно наказание. Това допълване не се явява ново обстоятелство, поради което при безспорност на нарушенията, авторството и вината на нарушителя, такава „нередовност“ на акта, като несъществена, може да бъде преодоляна по реда на чл. 53, ал. 2 от ЗАНН, каквото е и сторено, независимо непосочено изрично, като не са налице индикации правото на защита на наказаното лице да е ограничено. Неправилен е и изводът на първата съдебна инстанция за вменени с акта и НП две различни административни нарушения на ЗЗТ - по чл. 81, ал. 1 и чл. 81, ал. 1, т. 2 от ЗЗТ. Вписването в акта и НП на израза „без разрешение“ е обстоятелство, допълващо нарушенията, правилно определено като такова във връзка с чл. 81, ал. 1, т. 1 от ЗЗТ. По преписката не са налице данни или изводи за осъществявана към онзи момент от нарушителя определена дейност, забранена за извършване от ЗЗТ по правило, за осъществяването на която същият да се нуждае от разрешение или съгласуване, предвидено в ЗЗТ. Освен това не се установява по делото това допълване да се отразило на правото на защита на нарушителя.

По същество неправилен и без опора в доказателствата, събрани при новото гледане на делото е изводът на районния съд за недоказаност на процесното нарушение. Според настоящия състав доказателствата са относими и достатъчни. На първо място от въззивният съд не е взета предвид материалната доказателствена сила, неоспорена, респективно необорена пред съда, на официален писмен документ, а именно констативен протокол с №000527/29.09.2012 г., съставен от главен специалист Д. А.***. Същият е част от доказателствата по преписката и е вписан в акта за установено нарушение. Констатациите в протокола обосновават реализираната административнонаказателна отговорност на наказаното лице, като на свой ред кореспондират и с останалите доказателства, събрани в хода на съдебното следствие относно мястото на извършване на нарушението и факта на навлизане на водача с МПС на територията на Национален парк „Рила. Относими и релевантни са: заповед №РД-397/15.10.1999 г. на министъра на околната среда и водите в част IV, т. 5 относно статут на посоченото местоизвършване, като част от територията на национален парк „Рила“, „ в частта му, обхващаща територията на област Кюстендил, в частност община Сапарева баня, парков участък Дупница, отдели 85-96 (л. 11 от НАХД №3/2014 г.) ведно със заповед №РД-145/11.09.2012 г. на директор на Национален парк „Рила“, забраняваща управлението, преминаването и престоя на всички МПС по направление, попадащо в забранена територия: отдел 95, подотдел А, трасето ПСВЛ хижа „Пионерска“ - хижа „Рилски езера“, в частта, попадаща в границите на Национален парк „Рила“. Данните от посочените документи кореспондират както с вписаното в акта и протокола, така и с обясненията на свидетелите Д. А.*** и Г. Р.***, че нарушителят е управлявал МПС в забранена зона, в границите на парка, което е трасето на съществуващия лифт, както и че мястото е част от туристически маршрут, където има само туристическа пътека, поради което не е възможно при описание на нарушението да бъде посочен *път* от територията на парка. Свидетелят А.*** сочи още, че в посочения участък е „маркирана“ границата на парка посредством отбелязване с боя и табели в близост до трасето, че има поставени табели върху дървета и дървена конструкция, както и че има табела на входа на лифта, а и бариера на долната лифтова станция. Показанията на свидетелите кореспондират с констатациите, направени в протокола и акта за установено нарушение, както и с останалите доказателства, събрани по делото и дадени от лица, в качеството им на длъжностни такива, във връзка с установяване на нарушенията на ЗЗТ и нормативните актове по прилагането му, следва да се ценят като безпристрастни, обективни и достоверни.

Неправилни са изводите на районния съдия и касателно липсата на представени от административнонаказващия орган доказателства относно наличието на табели и знаци, забраняващи движението и паркирането на МПС в района, които знаци и табели да са поставени съгласно изискванията на Наредба №18/2001 г. за сигнализацията на пътищата с пътни знаци. Посоченият нормативен акт е издаден на основание чл. 14, ал. 1 от ЗДвП и определя условията и реда за сигнализиране при организиране на движението по *пътищата, отворени за обществено ползване*, част от какъвто участък мястото на извършване на процесното нарушение не е. От друга страна липсата на разработени към момента на извършване и установяване на нарушението проекти, заложи в Плана за управление на Национален парк „Рила“, а именно проект - „Знаци в парка“ и проект „Поддържане на пътищата и паркингите“, не прави деянието несъставомерно по посочените за нарушени - основни и от по-висока степен нормативни разпоредби, особено като се вземе предвид доказателствената съвкупност и нейната еднопосочност в основната ѝ част. Такъв мотив не следва да е основание за освобождаване от ангажиране и реализиране на административнонаказателна отговорност. Липсата на посочената регламентация относно знаците, пътищата и паркингите в национален парк „Рила“ не дерогира, както и не е условие, за действието на изричната забрана, въведена с текстовете на посочените разпоредби на ЗЗТ, Плана за управление на Национален парк „Рила“, заповед №РД-397/15.10.1999 г. на министъра на околната среда и водите в част IV, т. 5; заповед №РД-145/11.09.2012 г. на директор на Национален парк „Рила“, доведени до знанието на своите адресати включително и посредством наличието на достатъчно

съобщаващи забраните маркировка и знаци в посочения участък, което прави нарушението безспорно установено както от обективна, така и от субективна страна.

Предвид горното деянието, извършено от санкционираното лице реализира състав на административно нарушение по чл. 21, т. 16 ЗЗТ във вр. с раздел II, т. 4.0, подточка I-11 от Плана за управление на Национален парк Рила (приет с решение №522 от 04.07.2001 г. на МС, обн. ДВ бр. 66 от 27.07.2001 г.) във вр. с чл. 88, ал. 1, т. 1 от ЗЗТ, с оглед на което законосъобразно е ангажирана отговорността на К.З. на посоченото основание. Определената от административнонаказващия орган санкция обаче е в размер на предвидения в закона максимум от 5 000 (пет хиляди) лв., което касационният съд намира, законосъобразно според правилата заложи в чл. 27, ал. 1 на ЗАНН, но несправедливо завишено и несъответно на указанията на чл. 27, ал. 2 на ЗАНН, което го прави несъответно и на целите на административното наказване, заложи в чл. 12 на ЗАНН. По делото не са налице доказателства и данни за наличие на отегчаващи отговорността обстоятелства, които да обосноват налагане на наказание в максимален размер. Представената от административнонаказващия орган справка относно издадени срещу К.З.*** множество наказателни постановления, както не съдържа информация относно нарушенията, повод за издаване на посочените НП, така и не доказва факт на влизането в сила на посочените актове на правораздаване към момента на извършване на процесното нарушение, което да обоснове налагане на наказание в максимален размер на посоченото основание. Други мотиви за определяне размера на наказанието административнонаказващият орган не сочи, и тъй като съдът не открива данни в доказателствата по делото за наличие на отегчаващи отговорността обстоятелства, процесното наказателно постановление следва да бъде изменено, като за същото нарушение, бъде наложено административно наказание в минималния предвиден от законодателя размер от 500 (петстотин) лв.

Мотивиран така и на основание чл. 221, ал. 2, предл. второ, във вр. с чл. 227, ал. 1 от АПК Административен съд - Перник

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ решение №516 от 18.07.2014 г. на Районен съд - Дупница, постановено по НАХД №3 по описа на съда за 2014 г., КАТО ВМЕСТО НЕГО ПОСТАНОВЯВА:

ИЗМЕНЯ наказателно постановление №102 от 01.03.2013 г., издадено от директора на ДИРЕКЦИЯ „НАЦИОНАЛЕН ПАРК РИЛА“ срещу К.Й.З. ***, КАТО ЗА СЪЩОТО нарушение, по чл. 21, т. 16 от Закона за защитените територии (ЗЗТ) във вр. с раздел II, т. 4.0, подточка I-11 от Плана за управление на Национален парк Рила (приет с решение №522 от 04.07.2001 г. на МС, обн. ДВ бр. 66 от 27.07.2001 г.) във вр. с чл. 88, ал. 1, т. 1 от ЗЗТ, НАМАЛЯВА РАЗМЕРА на наложеното административно наказание „глоба“ от 5 000 (пет хиляди) лв. на 500 (петстотин) лв.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:/п/

ЧЛЕНОВЕ: 1./п/

2./п/